

En midsommarnatt vid bruket år 1895
av Gustav i Hultet.

Om midsommarnatten sig alla församla
till dans ner vid bruket båd unga och gamla
och höga och låga och liten som stor,
från torparkäringen till kära mor.

Och majstången reses på ängen den gröna.
Och dansbanan ligger i lunden den sköna,
i skuggan bredvid finns en lövsal så sval,
och alltin är redo för midsommarbal.

Allt mera och mera sig skymningen sig breder,
och drängar och pigor sig skyndsamt bereder.
Si, drängen går ut blott att få sig en sväng,
men piga hon tänker att fånga en dräng.

Och flickorna klädda i alla fasoner,
i spetsverk, rosetter i band fästoner
med plym uti hatten, som vajar för vind,
en blomma vid bröstet och rosor på kind.

På kvarnängen mötes nu alla så nöjda
att med spel och med dans och med lekar sig fröjda
Där träffas Karl Aron och Nisse och Per
och även Erk Pärssa och Petter är där.

Och Trollberg och Smällberg, Fagenten och Forslund
och Moström och Nordström och Kasper och Östlund
och Bagge och Källström och så Kolmodin
från Limkärra där har vi Oskar Brelin.

Och rättaren Jansson och Gustav vid Bojen
och Alfred i Storbo och Elfström Skojen
och Axel i torpet och så Filemon
och Dolfen i Hultet och Skalltorpabon.

Och flickor det finns det båd många och sköna
från Torhyttan, Sixtorp, ja, ända från Öna,
från Skagershult och Kvistbro, ja från varje zon,
ja, från till och med ända från Mullhytteimon.

Ja, vilken massa av fäder och vänner.
Varendaste gubbe och flicka man känner.
Och alla helt glada och nöjda se ut
och bliva väl mer innan natten är slut.

Ja, härligt det är och mer skall det bliva,
när spelmännen komma och börja uppliva
med ton uti valser och polka så grann
fast trådsträngar kanske får bringa den fram.

Men medan på detta vi vänta och vaka,
så låten oss höra, vad gubbarna prata,
som stå så förtroligt så där i en ring.
Det måste vara om viktiga ting.

Här har vi Erk Pärssa, han ordar om kreatur
Johannis i Grufa och Bergen om fickur.
Johannis i Myra hur kolryssen stalp,
och Fritiof Sjöberg, hur bror sin han hjälp.

Och herrarna uppå kontoret om flickor,
och Grufskräddarn bara om foder och fickor,
och Lasse i Mossen om fina skodon
och målare Östberg om sång o ch om ton.

Och Skeppstett berättar om roliga gubbar
och Johan i Ekere, hur han kolar stubbar
och Konrad och Bergen de träta helt smått,
om löv som har kommit och löv som har gått.

Och tornfatar Olle om torv och om stumpar,
och gruvfogden Hans om hur han borrar pumpar.
Johannis och bror hans förfäktar den tron,
att gastar vid Vika det fanns under lon.

Per slaktare talar om grisar och kvigor
och stall-Fredrik blott om förvaltarens pigor.
Och Västlund han ordar om hästar och don,
och Vinroth, hur han passar upp baron.

Och Johan i Hagen hur skottet gick bösse
och Karlsson om, huru han knäppte en jösse
och Ludvik om huru ryssarna äro för små,
soldaten i Bygget, om hur man bör gå.

Lars Karlsä, hur smöret ska räcka i asken
och Nisse i Rösa, om hur han sköt gasten
och skjuts-Karl han skrattar och blott talar tok.
Peradel han ordar om gäddor och krok.

Men si Baddarn, dä nötet, han ligger och äter
och Lindblad han talat om kål och potäter
Fagenten han skrävlar om pengar och gull,
men si, Gustav Larsa förstås, han är full.

Men slut nu med pratet, ty musiken ljuder
till dans herrarna sina damer uppjuder

och till dansbanan därför vi förflytta oss får,
så vi kunna se, hur på den det tillgår.

För det första vi fråga, vem det är som skall spela.
Dä ä Nisse i Rösa. Se, han stämmer fela
för Bovall och Wärme kan inte stå lull.
Och spelar Aron, dä nötet, ä full.

Se, Nisse med stråken i vänster han ståtar,
och finfins namn han har på sina låtar,
för si, Nisse i Rösa vill allt vara kär
och när han är färdig, det låter så här.

Jag tror, att vi frestar den hära fransäsen
å sen får vi Olle Bulls Polonäsen
å sen blir masurka och hambopolkett
och fyrmannapolka och de, som går lätt.

Så vända vi blicken mot banan och skåda
förvaltarn har kommit men utan nåde
men vi känna honom, att det är blott sken
att för världen, vad han är gemen.

Nu dansen han öppna skall med fröken Jädda
sen kommer Erk Pärssa och dansar med Hädda,
för si, mor Fia är död, som ni vet
men nog får Erk Pärssa dansa för det.

Och här kommer Anna och föres av Eklind
och där kommer tornfatardrängen med Elin.
Och se, hur ErkOls Olle svänger med Sara
och rätt bakom dem kommer Fredrik å Clara.

Å, hurra för den svedde, se här kommer Skojen
å dansar med käringen till Gustav i Bojen
Nej, nu blir ungdomen ända besatt,
men de stadgar sig nog efter halvliiden natt.

Se där svänger Per med sin lilla Lisa
och Sirsjörtorpsmågen mä Lars Erks Lovisa.
Men titta på Moström, han är lite full.
Se där stöp Karl Pärssa och Emma ikull.

Se där kommer Malmlöv med sin Karolina
och August i Björnbråten med Josefina
och Pettersson själv uti Björkarnas äng
bereder sig visst på att ta sig en sväng.

Men titta på Runnberg, dä eviga nötet
vill dansa med Masens Lovisa, dä spöket.
Å där kommer självaste Fröstorpabon
och dansar med Petterssons dotter på Mon.

Att nämna dem alla här bleve för mycket.
Och därför måste vi avsluta stycket.
Men roligt dä är det, och det med besked,
ni känner väl till det, ni har väl valt med.

Men se hur det börjar ljusna i öster
och snart höres fåglarnas ljvliga röster.
Då stanna vi alla och göra salut.
Den nordiska midsommarnatten är slut.

Och nu till dig, brodre, som läser de orden,
helt säkert du minnes den härliga nordnen.
Med blygsel vi måste erkänna då
att liksom ljus fanns det skuggor också.

Ja, skuggor så dystra och svarta som natten
sig visade ofta på midsommarnatten.
Men jag hoppas nu själv och så väl ock du
av ljuset de äro förvandlade nu.

Därföre om glädjen jag endast vill sjunga,
och om någon gång du berättar för de unga
om midsommarnatten, så gör liksom jag,
berätta det ljusa, det mörka begrav.

Berätta om hemlandets ljuvliga dalar,
berätta om sjöstrandens grönklädda alar,
berätta om fåglarnas ljuva musik,
berätta om fiskarnas lek uti vik.

Berätta om hemlandets blånande zoner
och även hur ekot kan förtrolla toner.
Berätta om göken och hans melodi
samt hagar och lundar med blommor uti.

Berätta om allt, vad dig kärt nu är vorden.
Berätta om folket om livet i nordnen
Berätta om fader och moder till slut,
dölj råhet och grymhet i nattsvarta djup.

Nu broder vi leva i främmande länder,
dock tanken rätt ofta till hemlandet vänder,
och minnena tåga liksom revy
förbi oss så lätta som vårdagens gny.

Och när våra tankar drar ut uppå färden
och irrar än hit och än dit uti världen
kan hända de möter däruppå någon gång
i nordiska kvällen vid fåglarnas sång.

Och om de ej mötas uppå sina färder
och omde än kretsar kring tusende världar
ja, dväljes de än uti eld eller vatten,
de mötas dock därhemma på midsommarnatten.